

YOUNG
ADULT

VICTORIA AVEYARD

FURTUNA
RĂZBOIULUI

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

UNU

Mare

Tăcerea ne acoperă mult timp.

Deși e plin de oameni, Corviumul pare pustiu.

Dezbină și cucerește.

Implicațiile sunt clare, contururile sunt bine trasate. Și Farley, și Davidson se uită încordați la mine, iar eu le întorc privirea.

Probabil Cal n-are nici cea mai mică bănuială că Montfortul și Garda Stacojie n-au de gând să-i permită să-și păstreze tronul pe care l-ar cuceri. Probabil că lui îi pasă mai mult de coroană decât de părerile vreunui roșu. Și presupun că nici n-ar trebui să-i mai zic „Cal“.

Tiberias Calore. Regele Tiberias. Tiberias al Șaptelea.

Cu numele acesta s-a născut, numele acesta îl purta atunci când l-am cunoscut.

Hoăto, îmi spunea el pe atunci. Acesta era numele meu.

Îmi doresc să-mi pot șterge din minte ultima oră. Să fac câțiva pași înapoi în timp. Să mă clatin. Să mă poticnesc.

Să mă mai bucur încă o secundă de starea aceea de fericire, când nu simțeam decât durerea mușchilor obosiți și a oaselor puse la locul lor. Să mă mai bucur de golul din suflet după ce mi s-a scurs din trup toată adrenalina luptei. Să mă mai bucur de dragostea și de sprijinul lui. Da, mi-a frânt inima, dar tot nu-l pot urî acum pentru alegerea făcută. Furia va veni mai târziu.

Farley pare îngrijorată. Nu-i stă în fire. Diana Farley m-a obișnuit cu intransigența și înverșunarea. Îi zvâcnește gura înconjurată de cicatrici când observă că mă uit lung la ea.

— Voi transmite Comandamentului hotărârea lui Cal, spune ea, punând capăt tăcerii tensionate.

Vorbește încet, pe un ton măsurat.

— *Doar* Comandamentului. Ada va duce mesajul.

Premierul Montfortului lasă bărbia în jos, semn că este de acord.

— Bun. Probabil că generalii Drummer și Swan au aflat deja ce s-a întâmplat. N-o scapă din ochi pe regina Lerolan de când a intrat în joc.

— Anabel Lerolan a fost destul timp la curtea lui Maven, cel puțin câteva săptămâni, spun eu.

Mă mir că nu-mi tremură glasul. Cuvintele îmi sunt la fel de pline de forță. Trebuie să par puternică, deși numai puternică nu mă simt acum. Atitudinea mea este o minciună, dar o minciună benefică.

— Probabil știe mai multe decât am știut eu vreodată.

— Probabil, încuviințează Davidson, dând doar o dată din cap.

Dus pe gânduri, mijește ochii și se uită în pământ. Nu caută ceva, ci se concentrează. Asupra unui plan. Ne așteaptă un drum anevoios. Până și un copil și-ar da seama.

— Tocmai din cauza asta va trebui să mă întorc acolo, adaugă el încet.

Tonul lui este unul de scuză. Ca și cum m-aș supăra pentru că face ce trebuie.

— Ca să fii numai ochi și urechi.

Farley și cu mine am răspuns în cor și ne privim surprinse.

Premierul Davidson pleacă. Părul lui cărunț lucește în lumina soarelui. A avut grijă să se spele de sudoare și cenușă după luptă; și-a înlocuit uniforma pătată de sânge cu una curată. Ca să-și recapete înfățișarea calmă și banală, cu care sunt obișnuiți ceilalți. Înțeleaptă decizie! Argintiii dau atât de multă importanță aspectului lor exterior, aparenței de putere și bogăție cu care se fălesc neconținut. Cei mai îndârjiți sunt regele Samos și familia lui, din turnul de deasupra noastră. Pe Davidson nici nu l-ai remarca lângă Volo, Evangeline, Ptolemus și veninoasa aia de regină din Casa Viper. Ar putea chiar să se facă una cu pereții dacă ar vrea. *Nici nu-și vor da seama că este acolo. Nu-și vor da seama că noi suntem acolo.*

Respir sacadat, încercând să mă împac cu următorul gând: *Nici Cal nu-și va da seama.*

Tiberias, mă corectez, supărată. Încleștez pumnul și unghiile îmi intră în palmă. Mă doare, dar așa îmi trebuie. *Spune-i Tiberias, proasto!*

Zidurile negre ale Corviumului par ciudat de tăcute și goale acum, odată încheiat asediul. Renunț să-l mai urmăresc din ochi pe Davidson și mă uit la parapetele care înconjoară centrul orașului-fortăreață. Cutremurul care a declanșat furtuna de zăpadă a încetat de mult, întunericul s-a risipit și totul pare mai mic acum. Mai puțin impunător. Prin orașul acesta erau mânați soldații roșii spre moartea care-i aștepta în tranșee. Acum roșiii patrulează pe ziduri, pe străzi, prin fața porților. Acum roșiii stau la masă cu regii argintii și discută despre război. Câțiva soldați cu eșarfe roșii se plimbă încolo și înapoi, cu ochii în patru, cu armele vechi și uzate în mâini. Garda Stacojie nu va mai fi prinsă pe picior greșit și nu prea are motive să fie în stare de alertă, deși așa este. Deocamdată,

armatele lui Maven s-au retras. Și nici măcar Volo Samos nu este chiar atât de viteaz, încât să pornească un atac din interiorul Corviumului. Plus că are nevoie de Gardă, are nevoie de Montfort, are nevoie de noi. Și, mai cu seamă, nu-i atât de prost încât să pornească un atac împotriva lui Cal – *Tiberius, ai uitat?* – care l-a zăpăcit cu toate discursurile alea sforăitoare despre egalitate. La fel ca noi, și Volo are nevoie de el. Are nevoie de numele lui, de coroana lui. Are nevoie de căsătoria aia afurisită cu fiica lui.

Îmi ard obrazii. Mi-e rușine de gelozia asta care m-a apucat din senin. Pierderea lui ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile mele. Pierderea lui n-ar trebui să mă doară la fel de tare ca posibilitatea de a muri, ca eventualitatea pierderii acestui război, ca zădărnicierea tuturor strădaniilor noastre. Dar mă doare. Și trebuie să îndur acest chin.

De ce n-am acceptat?

Am întors spatele ofertei pe care mi-a făcut-o. *Lui* i-am întors spatele. Mă răscolea profund această nouă trădare – trădarea lui Cal, dar și trădarea mea. Când ne-am spus *Te iubesc*, ne-am făcut amândoi o promisiune și amândoi am încălcat-o. Cuvintele astea ar trebui să însemne: *Pe tine te aleg. Pe tine te doresc mai mult decât orice altceva. De tine am nevoie și voi avea mereu. Nu pot să trăiesc fără tine. Voi face orice ca să nu ne despărțim.*

Însă el nu a spus asta. Iar eu nu vreau s-o spun.

Eu reprezint mai puțin decât coroana aia și el reprezintă mai puțin decât cauza mea.

Reprezintă mai puțin, mult mai puțin decât teama că aș putea fi închisă într-o altă colivie. Mi-a oferit o coroană pe care îmi era imposibil s-o accept. Voia să mă facă regina lui, dacă Evangeline s-ar fi lăsat dată laoparte. *Din nou*. Știu deja cum arată lumea văzută din dreapta unui rege și nu vreau să retrăiesc această experiență. Cal nu este Maven, dar tronul este același. Îi schimbă pe oameni, îi corupe.

Ce soartă ciudată ar fi fost aceasta! Cal cu coroana lui, cu regina lui din Casa Samos și cu mine. În pofida a tot ceea ce simt și gândesc, o parte mică din mine tot își dorește să fi acceptat. Cât de ușor ar fi fost! Aș fi avut ocazia să mă potolesc, să mă retrag, să *câștig* și să mă bucur de o viață la care nu m-aș fi gândit vreodată. Să ofer familiei mele cel mai bun trai din câte există. Să fim cu toții în siguranță. Și să rămân alături de el. Să stau alături de Cal – o fată roșie la brațul unui rege argintiu. O fată roșie care ar fi putut să schimbe lumea. Să-l ucidă pe Maven. Să doarmă liniștită, fără coșmaruri. Și să trăiască fără să-i mai fie teamă.

Îmi mușc tare buza ca să alung dorința asta. Mă ispitește. Aproape că-i înțeleg alegerea. Chiar și despărțiți, tot potriviți unul pentru celălalt suntem.

Farley se foiește și-mi atrage atenția. Ofează, se întoarce cu spatele la zid și își încrucișează brațele la piept. Spre deosebire de Davidson, ea nu s-a deranjat să-și schimbe uniforma pătată de sânge. Însă a mea, plină de noroi și bălegar, este și mai murdară decât a ei. Evident că sângele de pe uniforma lui Farley este argintiu, dar acum s-a uscat și s-a făcut negru. N-au trecut decât câteva luni de când a născut-o pe Clara și încă mai poartă cu mândrie în jurul taliei semnele sarcinii. A pierdut toată compasiunea de dinainte, iar acum ochii ei albaștri strălucesc de o furie nestăpânită. Bine că furia asta nu-i îndreptată împotriva mea. Se uită în sus, la turnul de deasupra noastră. Acolo are loc acel nefiresc consiliu al argintiilor și al roșiilor, în care ni se va decide soarta.

— Era acolo, spune ea și nu așteaptă s-o întreb despre cine vorbește. Păr argintiu, ceafă lată, armură caraghioasă. Și totuși, încă respiră, cu toate că i-a străpuns inima lui Shade cu sabia.

Îmi înfig unghiile în podul palmelor când îmi aduc aminte de Ptolemus Samos. Prinț al Riftului. Ucigașul fratelui meu. Mă

copleșește și pe mine aceeași furie nestăpânită pe care o simte Farley. Mă copleșește și rușinea.

— Da.

— Pentru că tu ai făcut o înțelegere cu soră-sa. Libertatea ta în schimbul vieții lui.

— În schimbul răzbunării mele, murmur eu. Și, da, i-am dat cuvântul meu lui Evangeline.

Farley își dezvelește dinții: scârba din grimasa ei nu are nevoie de traducere.

— I-ai dat cuvântul tău unei argintii. Promisiunea asta nu face doi bani.

— Dar este o promisiune.

Farley scoate un sunet gutural, ca un fel de mârâit. Își îndreaptă umerii lași și se întoarce să se uite la turn. Mă întreb de câtă stăpânire de sine are nevoie ca să nu dea fuga acum în sala din vârful lui și să-i scoată ochii lui Ptolemus. Eu una n-aș opri-o. Ba chiar mi-aș trage un scaun și aș admira spectacolul.

Îmi deschid un pic pumnul, ca să nu mă mai doară atât. Fără să vorbesc, fac un pas înainte, apropiindu-mă de ea. Ezit doar o fracțiune de secundă și apoi pun mâna pe brațul ei.

— Promisiunea *mea*. Nu a ta. Nu a altcuiva.

Farley se mai liniștește, iar rânjetul ei feroce se transformă într-un zâmbet compătimitor. Se întoarce să se uite la mine. O rază de soare îi aprinde ochii albaștri.

— Cred că ai fi mai bună în politică decât în război, Mare Barrow.

Zâmbetul meu este plin de durere.

— Sunt unul și același lucru, spun eu, rezumând lecția pe care sper s-o fi învățat. Tu crezi că ai putea s-o faci? Ai putea să-l omori?

Pe vremuri m-aș fi așteptat să râdă de mine, să-și bată joc de aluzia mea. Farley este o femeie dură, cu o carapace și mai dură.

Este exact așa cum trebuie să fie. Însă acum există ceva – poate Shade, cu siguranță Clara, legătura apărută între noi – care-mi permite să văd dincolo de exteriorul ca de piatră al doamnei general. Se gândește la întrebarea mea și îi cam piere zâmbetul.

— Nu știi, șoptește ea. Dar știi că, dacă n-aș încerca, n-aș mai fi niciodată în stare să mă privesc în oglindă și nici să mă uit la Clara.

— Nici eu n-aș mai putea să mă uit la mine însămi dacă tu ai muri încercând să-l ucizi, zic eu și o strâng mai tare de braț. Te rog să nu faci vreo prostie.

Zâmbetul îi revine imediat. Ba chiar îmi face cu ochiul.

— De când fac eu prostii, Mare Barrow?

Mă uit lung la ea și simt cum mă furnică cicatricile de pe ceafă, cicatrici de care aproape că am uitat. Durerea pe care am simțit-o atunci pare neînsemnată în comparație cu toate celelalte.

— Pur și simplu mă întreb cum se va termina totul, murmur eu, sperând că va înțelege.

Dar ea clatină din cap.

— Nu pot să răspund la o întrebare cu mult prea multe răspunsuri.

— Ce vreau eu să zic... Shade. Ptolemus. Bine, ai să-l ucizi. Și după aia? Te ucide Evangeline? O ucide și pe Clara? Și eu o ucid pe Evangeline? Și tot așa la nesfârșit?

Moartea nu-mi este străină, dar povestea asta mi se pare diferită. Finaluri planificate dinainte. Maven ar face așa ceva, nu noi. Chiar dacă Farley l-a osândit la moarte pe Ptolemus cu multă vreme în urmă, pe timpul când eu mă dădeam drept Mareena Titanos. Ce a făcut ea atunci era pentru binele Gărzii. Era pentru o cauză dreaptă, pentru ceva cu mult mai important decât o răzbunare oarbă.

Face ochii mari, aruncându-mi o privire aprinsă și insuportabilă.

— Vrei să-l las să trăiască?

— Normal că nu, răspund eu, puțin cam prea răstit. Nu știu ce vreau. Nu știu ce vorbesc.

Cuvintele mi se bulucesc pe buze.

— Dar sunt surprinsă, Farley. Eu știu cum pot afecta viața răzbunarea și îndârjirea, cum pot afecta viețile celor din jur. Și nu vreau s-o văd pe Clara crescând fără mamă.

Se întoarce brusc cu spatele la mine, ca să nu-i văd chipul. Dar nu destul de repede și îi observ lacrimile din ochi. Lacrimi care nu i se preling pe obraji. Ridică din umeri, arătându-mi că discuția este încheiată.

Dar eu nu mă las. Trebuie să insist. Farley trebuie să audă ce am de spus.

— Deja și-a pierdut tatăl, l-a pierdut pe Shade. Și dacă ar fi pusă să aleagă între răzbunare și o mamă vie, știu ce decizie ar lua.

— Că tot vorbești despre alegeri, scrâșnește ea din dinți, dar tot fără să se uite la mine, sunt extrem de mândră de cea pe care ai făcut-o tu.

— Nu schimba subiectul...

— M-ai auzit, fetițo cu fulgerele?

Pufnește și se întoarce cu fața la mine – are chipul acoperit cu pete roșii.

— Am zis că sunt mândră, repetă ea, cu un zâmbet silit. Notează-ți undeva. Bagă la cap. Probabil n-ai să mai auzi așa ceva de la mine.

Nu știu ce îmi vine, dar râd în sinea mea.

— Înțeleg. Poate îmi spui și care este motivul.

— Păi, pe lângă faptul că ești în pas cu moda, începe ea, scuturându-mi de pe umăr niște țărână amestecată cu sânge, și, firește, pe lângă firea ta blândă și calmă...

Iar mă apucă râsul ăla înfundat.

— ...sunt mândră de tine pentru că știu ce înseamnă să pierzi persoana iubită.

Acum mă apucă de braț, probabil ca să nu fug de o discuție pe care nu mă simt în stare s-o port.

Alege-mă pe mine, Mare. Cuvintele astea le-am auzit acum o oră. Și mă obsedează.

— Mi s-a părut o trădare, șoptesc eu.

Mă uit fix la bărbia lui Farley, ca să nu fiu obligată să o privesc în ochi. Cicatricea din stânga gurii este adâncă și-i strâmbă un pic buzele. O tăietură de cuțit. N-o avea când am văzut-o eu prima oară, la lumina unei lumânări albastre, în trenul subteran al lui Will Whistle.

— Față de el? Desigur că...

— Nu. Nu față de el.

Un nor traversează cerul, acoperindu-ne pe amândouă cu umbre mișcătoare. Vântul de vară mi se pare prea răcoros. Mă ia cu frig. Instinctiv, mi se face dor de Cal și de căldura pe care o emană. Nu m-ar lăsa niciodată să dârdâi de frig. Simt un gol în stomac când mă gândesc la ce am renunțat amândoi.

— El mi-a făcut multe promisiuni, dar și eu i-am promis multe. Și nu m-am ținut de cuvânt. Iar el are alte promisiuni pe care trebuie să și le țină. Față de el, față de tatăl lui mort. Nu știu dacă își dă seama de asta, dar coroana a fost prima lui dragoste, nu eu. La urma urmei, crede că face ceea ce trebuie pentru noi doi, pentru *toată lumea*. Cum să-l învinuiesc pentru asta?

Fac un efort și o privesc pe Farley în ochi. Caut în ei un răspuns. Dar nu-l găsesc – cel puțin, nu găsesc unul care să-mi placă. Văd că-și mușcă buzele, încercând să pună frână vorbelor. Fără succes.

Așa că râde cu dispreț, străduindu-se să nu-mi spună ceva prea dureros.

— Nu-ți cere scuze pentru el și pentru tot ce reprezintă.

— Nu-mi cer.

— Mie așa mi se pare, oftează ea exasperată. Chiar dacă vorbim despre un alt rege, *tot* rege se cheamă că este, indiferent dacă-i băiat de treabă sau nu.

— Poate că ar fi fost bine pentru mine. Pentru roșii. Cine poate ști câte ar fi putut să realizeze o regină roșie?

— Foarte puține, Mare. Dacă nu chiar deloc, spune ea cu o certitudine glacială. Schimbările aduse de coroana pusă pe capul tău ar fi fost prea lente, prea neînsemnate.

Își îmblânzește vocea și continuă:

— Și prea ușor de anulat. N-ar fi rezistat. Realizările noastre ar fi murit odată cu tine. Nu mă înțelege greșit, dar lumea pe care vrem noi s-o construim trebuie să existe și după ce noi nu vom mai fi.

Pentru urmașii noștri.

Farley se uită ținută în ochii mei, cu o concentrare aproape neomenească. Clara a moștenit ochii lui Shade. Ochii de miere, nu de ocean în furtună. Mă întreb ce alte trăsături va mai moșteni de la fiecare dintre părinții ei.

Vântul îi ciufulește părul tuns de curând, cu sclipiri de aur întunecat în umbrele norilor. Sub cicatricile alea este încă tânără – un alt copil al războiului și al distrugerii. A văzut mai multe nenorociri decât mine, a făcut mai multe decât am făcut eu. A sacrificat mai multe și a suferit mai mult. Și-a pierdut mama și sora, l-a pierdut pe fratele meu și dragostea pe care el i-o purta. Au pierit visurile pe care le-a avut în copilărie. Dar dacă ea nu se dă bătută, dacă ea încă mai crede în ceea ce facem noi, atunci nici eu n-am să mă las. În ciuda tuturor certurilor noastre, am încredere în Farley. Iar vorbele ei îmi oferă mângâierea de care am atâtă nevoie, o mângâiere cum n-am mai cunoscut vreodată. Am pierdut deja prea mult timp certându-mă cu mine însămi și m-am cam săturat de asta.

— Ai dreptate.

Cedez. Și las visul născut din oferta lui Cal să se piardă în beznă. Pe vecie.

Nu voi fi niciodată o regină roșie.

Farley mă strânge tare de umăr. Cu toate eforturile tămăduitorilor, încă mă mai doare tot trupul. Iar ea are degetele puternice.

— În plus, adaugă, tronul ăla nu pe tine te așteaptă. Regina Lerolan și regele Riftului au dat cărțile pe față. Pe tron se va urca fata aia din Casa Samos.

Pufnesc la ideea asta absurdă. Evangeline Samos și-a exprimat destul de limpede intențiile în sala de consiliu. Mă mir că Farley n-a auzit.

— Nu și dacă are un cuvânt de spus în privința asta.

— Hmm?

Mă privește și mai pătrunzător, iar eu ridic din umeri.

— Ai văzut ce a făcut acolo, cum te-a provocat?

Ne amintim întâmplări recente: Evangeline purtându-se mizerabil cu slujnica roșie; Evangeline, spărgând un pocai și obligând-o pe biata fată să curețe pe jos – doar ca să se distreze. Doar ca să înfurie persoanele cu sânge roșu din încăpere. Nu-i deloc greu să înțelegi de ce a făcut-o sau ce a sperat să obțină.

— Nu vrea să facă parte din alianță, dacă asta ar însemna să se mărite cu... Tiberias.

Mi-este clar că Farley nu s-a așteptat la așa ceva. Clipește nedumerită. Intrigată.

— Dar este tot acolo. Am crezut că... nu am pretenția că aș înțelege comportamentul argintiilor, dar...

— Acum Evangeline a devenit prințesă fără să mai depindă de nimeni. Asta și-a dorit. Nu cred că vrea ca lucrurile să mai fie cum au fost. Asta însemna logodna pentru ea. Și pentru el – adaug eu, simțind un junghi în inimă. Totul nu a fost decât un

aranjament ca să ajungă la putere. Putere pe care acum o are sau – ezit puțin – putere de care nu mai are nevoie.

Mă gândesc la Evangeline, la timpul petrecut cu ea în palatul Focul Alb. S-a simțit ușurată când Maven s-a căsătorit cu Iris Cygnet, nu cu ea. Și nu doar pentru că știa că Maven este un monstru. Cred că... ținea mai mult la altcineva. Mai mult decât la ea însăși sau la coroana lui Maven.

Elane Haven. După ce casa ei s-a răzvrătit împotriva lui, Maven a spus că Elane este târfa lui Evangeline. N-am văzut-o la consiliu, dar cei mai mulți din Casa Haven sunt aliați cu Casa Samos. Umbre, toate capabile să dispară oricând au chef. Probabil că Elane a fost acolo tot timpul, dar eu n-am avut cum să o văd.

— Crezi că ar încerca să *distrugă* toată munca tatălui ei? Dacă ar putea?

Mi se pare că Farely seamănă acum cu un motan care a prins un șoarece foarte gras pentru masa de seară.

— Dacă... *ar ajuta*-o cineva?

Cal nu a renunțat la coroană în favoarea iubirii. Oare Evangeline o va face?

Ceva îmi spune că s-ar putea. Toate uneltirile ei, toată rezistența ei mută, tot mersul acela pe muchie de cuțit.

— Posibil.

Cuvântul capătă un nou înțeles pentru amândouă. O nouă greutate.

— Are motivele ei. Și cred că asta ne oferă nouă un avantaj.

Farley strâmbă din buze, de parcă ar zâmbi cu adevărat. În ciuda celor aflate, simt că încă mai pot să sper. Farley mă bate pe braț, zâmbind și mai larg.

— Notează-ți și asta, Barrow: sunt foarte mândră de tine.

— Sunt și eu de folos din când în când.

Râde scurt și pleacă, făcându-mi semn să o urmez. Se îndreaptă spre strada care începe în capătul aleii. Dalele ei lucesc în

lumina soarelui de vară. Însă eu ezit, pentru că nu vreau să părăsesc ungherul acesta întunecat și sigur. Lumea de dincolo mi se pare prea mare. Turnul se înalță în centrul Corviumului. Trag aer în piept și mă forțez să mă mișc. Primul pas mă doare. Mă doare și al doilea.

— Nu trebuie să te mai urci acolo, murmură Farley, aruncând priviri dușmănoase spre turn. Am să te țin eu la curent cu ce se întâmplă. Davidson și cu mine o să ne descurcăm.

Mă cutremur la gândul că m-aș putea întoarce în sala aia de consiliu, că ar trebui să tac în timp ce Tiberias mi-ar imputa tot ce s-a întâmplat – nu știi dacă aș putea să îndur așa ceva. Dar trebuie. Pentru că eu observ lucruri pe care ceilalți nu le văd. Știi lucruri pe care ceilalți nu le știu. Trebuie să mă întorc. Pentru cauza noastră.

Și pentru *el*.

Nu mai are rost să mă mint singură: mai mult pentru el vreau să mă întorc.

— Vreau să știi tot ce știi tu, îi șoptesc lui Farley. Tot ce a pus la cale Davidson. Nu mai vreau să bâjbâi.

Mă aprobă repede. Parcă prea repede.

— Bineînțeles.

— Folosiți-mă. În orice fel. Cu o singură condiție.

— Spune.

Încep să merg mai încet și ea își potrivește pașii după ai mei.

— Să-l lăsați în viață. Când se va termina totul.

Farley își înclină capul într-o parte, ca un câine nedumerit.

— Distrugeți-i coroana, distrugeți-i tronul, zdrobiți-i monarhia!

Mă uit la ea cu toată forța pe care o am în mine. Fulgerele din sângele meu se trezesc din amorțire, implorându-mă să le eliberez.

— Dar Tiberias rămâne în viață.

Farley oftează adânc, își îndreaptă spatele și se înalță cât e ea de lungă. Privirea ei mă străpunge. Îmi vede inima asta imperfectă. Dar nu cedez. Mi-am dobândit acest drept.

Lui Farley îi tremură vocea.

— Nu-ți pot promite. Dar am să încerc. Am să fac tot posibilul, Mare.

Cel puțin nu mă minte.

Mă simt ruptă în două, trasă în două direcții opuse. Mă obsedează o întrebare evidentă. O altă alegere pe care s-ar putea să fiu nevoită să o fac. *Viața lui sau victoria noastră?* Nu știu ce tabără aș alege dacă aș fi obligată. Ce tabără aș trăda prin alegerea mea. Și mă taie adânc lama ascuțită a acestui adevăr și îmi sânzorează sufletul, nevăzut de nimeni.

Presupun că despre asta vorbea profetul. Jon nu a spus multe, dar fiecare vorbă a lui a avut un înțeles premeditat. Oricât n-aș vrea, probabil că trebuie să accept soarta pe care el mi-a prevestit-o.

Și să mă *înălț*.

Să mă înălț singură.

Pășesc repede pe dalele străzii. Începe să bată iarăși vântul, dinspre vest de data aceasta. Aduce cu el miasma inconfundabilă, miasma grețoasă a sângelui, care îmi amintește tot ce s-a întâmplat. Asemiul. Cadavrele. Sângele de două culori. Trosnetul sec, scos de încheietura mâinii mele atunci când mi-a frânt-o un pietrificator. Gâturi rupte, piepturi nimicite, organe lucioase și oase despicate. Îmi era ușor să mă detașez de toate ororile astea în timpul luptei. Îmi era chiar necesar. Teama m-ar fi ucis. Dar acum lupta s-a sfârșit. Inima îmi bate de trei ori mai repede și trupul îmi este scaldat de o sudoare rece. Cu toate că am supraviețuit și am *înviat*, spaima că am putea să pierdem mi-a săpat canioane adânci în suflet.

Încă le mai simt. Mai simt pârțiile electrice pe care le-au trasat fulgerele mele în fiecare om pe care l-am ucis. Seamănă cu niște

ramuri subțiri și incandescente, diferite, dar gemene. Prea multe ca să le mai știi numărul. În uniforme roșii cu albastru, soldați din Norta și din Ținutul Lacurilor. Argintii cu toții.

Cel puțin, așa sper.

Gândul acesta mă lovește ca un pumn în burtă. Maven i-a mai folosit pe roșii drept carne de tun sau scuturi umane. Nici nu m-am gândit la posibilitatea asta până acum. Nimeni nu s-a gândit – sau poate că, de fapt, celorlalți nu le păsa. Nu-i păsa nici lui Davidson, nici lui Cal. Și poate nici lui Farley, dacă ea este de părere că rezultatul merită orice sacrificiu.

— Hei, murmură ea, atingându-mi mâna.

Țesar brusc: degetele ei îmi înconjoară încheietura ca o cătușă. Mă smulg din strânsoare și scot un geamăt care pare mai degrabă un mârâit de fiară. Mi se urcă sângele în obraji de jenă că încă mai reacționez așa.

Farley ridică mâinile în semn de capitulare și se dă înapoi. A făcut ochii mari, dar în ei nu se citește nici urmă de teamă. Nici urmă de reproș. Nici măcar compasiune. Mi se pare, sau chiar deslușesc în ei o urmă de *empatie*?

— Îmi pare rău, spune ea repede. Am uitat ce-ai pățit.

Dau aproape imperceptibil din cap și îmi îndes mâinile în buzunare ca să-mi ascund scânteile din vârfurile degetelor.

— Nu-i nimic. Nici măcar...

— Știi, Mare. Așa se întâmplă când ne potolim. Organismul nostru începe din nou să proceseze toate informațiile. Uneori sunt prea multe și prea greu de acceptat. Dar nu-i nicio rușine în asta.

Farley înclină capul, făcând un gest în zare, dincolo de turn.

— Nu-i nicio rușine nici să te mai odihnești din când în când. Cazarma e...

— Au fost și roșii acolo? o întrerup eu, arătând spre câmpul de luptă și spre zidurile parțial dărâmate ale Corviumului. Maven și lacuștrii au trimis și soldați roșii cu ceilalți?

Farley este sincer surprinsă.

— Chiar n-aș ști să-ți spun, îmi răspunde ea în cele din urmă.

Îi simt îngrijorarea în ton. Nici ea nu știe. Nu *vrea* să știe. Nici eu nu vreau. N-aș putea să suport.

Iuțesc pasul. Măcar acum o oblig să se țină după mine. Se lasă iarăși tăcerea între noi, mustind în egală măsură de furie și rușine. Și eu, dintr-un impuls autodestructiv, mă las dusă de ea. Ca să-mi amintesc această senzație de scârbă și toată durerea. Vor urma multe alte bătălii. Vor mai muri mulți oameni, indiferent de culoarea sângelui lor. Pentru că așa este războiul. Așa este revoluția. Dacă aș uita ar însemna să-i condamn din nou la moarte și să-i condamn și pe alții.

În timp ce urcăm treptele turnului, îmi țin pumnii strânși în buzunare. Mă înțepă acul unui cerceț, piatra roșie îmi încălzește palma. Ar trebui să-l arunc pe geam. Pentru că un singur lucru trebuie să uit: pe el.

Însă păstrez cercețul.

Intrăm din nou în sala de consiliu. Mi se împăienjese vederea și încerc să fac ce știu eu mai bine. Să observ. Să memorez. Să caut fisuri în vorbele rostite, să descopăr secrete și minciuni în cele nerostite. Este un obiectiv care-mi distrage atenția de la suferință. Și acum înțeleg de ce am vrut să mă întorc, cu toate că aveam tot dreptul să nu o fac.

Nu pentru că ar fi important. Nu pentru că aș putea fi de folos.

Ci pentru că sunt egoistă, slabă și speriată. Și încă nu pot rămâne singură cu mine însămi.

Așa că mă așez pe un scaun, ascult și privesc cu atenție în jur. Și îi simt ochii ațintiți asupra mea.